

KERK +leven

WEEKBLAD — NUMMER 50 — 12 DECEMBER 2007

Klapstoel
Marcel
Cloet

blz. 7

Kerkefabrieken.
Wat met het
nieuwe decreet?

blz. 12-13

Poolse
topstukken in
Utrecht

blz. 20

Ilse Van Halst

Ontelbare kleinkinderen brengen heel wat tijd door bij hun grootouders. Om te spelen, te eten, te slapen, te genezen... Meestal verloopt deze geheel vrijwillige en gratis inzet vlekkeloos, maar af en toe is de relatie tussen grootouders, kinderen-ouders en kleinkinderen onderhevig aan heel wat spanningen.

Groot worden in Hotel oma

VEEL meer dan vroeger zijn vandaag duizenden oma's en opa's voortdurend in de weer met hun kleinkinderen.

„Hotel oma is geopend voor en na school, op woensdagnamiddag, tijdens de schoolvakanties en 's weekends, en speelt nog taxi ook!”, weet Sabine Willaert van de Vlaams-Brabantse vormingsdienst Sig (Sterk in grenzen verleggen). Zij boog zich over de thematiek. En wat blijkt? Grootouders vragen zich echt af hoe zij hun rol moeten invullen.

Mag je kleinkinderen verwenen? Mag je hen berispen, als ze stout zijn? Hoe vang je als grootouder een kind met ADHD op? Wat betekent overigens ADHD? Wie of wat is Spiderman in hemelsnaam? En hoe reageer je op dat voortdurende jengelen om aan de computer te mogen?

„Ons uitgangspunt is dat ouders altijd de opvoeders van hun kinderen blijven. De grootouders helpen daarin een handje”, stelt Sabine Willaert. „Om deze relatie vlot te laten verlopen, is het belangrijk dat beide partijen goed communiceren met elkaar. Daar staat of valt alles mee.” Dat onderschrijft Rosina Bonnaerens, spreker bij Sig, ten volle. Zelf grootmoeder, vangt ze haar drie kleinkinderen één dag per week op. „Als grootouder ben je een verlengstuk van je kinderen. Je opvoedende rol bestaat erin de ontwikkeling van je kleinkind mee te stimuleren”, weet oma Rosina.

Mantel der liefde

En ze vervolgt: „Verwennen mag best. Je kunt een kind nooit graag genoeg zien, maar je moet opletten met materieel en pedagogisch verwennen (door alles toe te laten). De liefde van je kleinkinderen afkopen door ze te overladen met cadeautjes is fout. Betere verwennerijen zijn een spelletje spe-

len of een verhaaltje voorlezen.” Grootouders zijn bij de geboorte van een kleinkind geneigd hun hart te laten spreken en stellen vaak snel voor de opvang op zich te nemen. Toch waarschuwt Rosina Bonnaerens: „Overschat jezelf niet. Het is belangrijk vooraf goed na te denken over de impact van dit engagement op je eigen leven. Wat op korte termijn haalbaar lijkt, kan op langere termijn onleefbaar blijken.”

Daarom is ook actief luisteren en goed communiceren van levensbelang. „Kleine ergernissen,

meestal omtrent de opvoeding van de kleinkinderen, worden vaak met de mantel der liefde bedekt. Nochtans creëren ze een spanningsveld, als ze niet worden uitgesproken. Een voorbeeld? Op een dag viel mijn kleindochter van de trap. Ze had een diepe snee in het voorhoofd die gehecht moest worden. Hoewel mijn schoonzoon er nadien nooit over repte, merkte ik dat hij boos op me was. Omdat ik onvoldoende alert was geweest. Ik begreep zijn reactie, maar zat er enorm mee in. Gelukkig konden we alles uitpraten.”

De psychologische invloed van grootouders op hun kleinkinderen mag zeker niet onderschat worden, meent de spreker. „Grootouders zijn er vooral in een wereld vol actie om tijd te hebben en met oprechte belangstelling te luisteren. Ze zijn vaak een toevluchtsoord, zeker voor opgroeiende tieners.” Rosina Bonnaerens denkt aan haar eigen moeder: „Ze hechtte veel belang aan luisteren en onthield zich van elke commentaar. Mijn opgroeiende tieners liepen vaak bij haar aan. *Mémé* is de enige die ons be-

grijpt”, zeiden ze dan. Als ik dan vroeg: „Wat zegt *mémé* dan?”, antwoordden ze eenvoudigweg: „Niets, ze luistert.”

Grootouders hebben ook een voorbeeldfunctie voor hun kleinkinderen. „In een snel veranderende wereld belichamen ze tradities en waarden en ze mogen dat gerust blijven doen”, pleit oma Rosina. „Niet dat ze hun kleinkinderen moeten verplichten die over te nemen, maar ze mogen ze tonen. Doen ze dat niet, dan leren hun kleinkinderen ze misschien nooit kennen.”

© Ilse Van Halst